

Αθωνική

ΙϞϚ
ΜΗ ΚΑ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2016 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 244
www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

Μέ ὁποιο μέτρο μετρᾶτε, θά σᾶς μετρήσουν...

Ε λεγε ὁ Ἱερός Χρυσόστομος γιά τόν φτωχό Λάζαρο καί τόν πλούσιο, ἀναφερόμενος στήν ἐδῶ ἐπί τῆς γῆς καί γιά τήν μετὰ θάνατον ζωή τους:

Υπῆρχε κάποιος Λάζαρος φτωχός, πού ἦταν γεμάτος μέ πληγές, πού καθόταν μπροστά στήν πύλη τοῦ πλουσίου καί ἐπιθυμοῦσε τά ψίχουλα. Κοντά στήν πηγή διψοῦσε, μέσα στόν πλοῦτο πεινοῦσε. Καί πού ἦταν πεταγμένος; Στήν ἐξώπορτα τοῦ πλουσίου, ὅπου ἀναγκαστικά μπαινόβγαине ὁ πλούσιος γιά νά μήν λήη: “δέν τόν εἶδα, προσπέρασα δέν τόν εἶδαν τά μάτια μου”. Στήν εἰσοδὸ σου βρίσκεται μέσα στόν βόρβορο τό μαργαριτάρι καί δέν τό βλέπεις; Ὁ γιαιτρός δίπλα στήν πόρτα σου καί δέν θεραπεύεσαι; Ὁ κυβερνήτης μέσα στό λιμάνι κι ἐσύ ναυαγεῖς; Τρέφεις παρασίτους καί δέν τρέφεις τούς φτωχοῦς;

Ἦρθε ἡ ὥρα νά πεθάνουν καί οἱ δύο· πέθανε ὁ πλούσιος καί τάφηκε· ἔφυγε καί ὁ Λάζαρος· διότι δέν θά μπορούσα νά πῶ πέθανε· διότι τοῦ πλουσίου ὁ θάνατος ἦταν θάνατος καί τάφος, ἐνῶ τοῦ φτωχοῦ ὁ θάνατος ἦταν ἀποδημία καί μετάβασι πρὸς τά καλύτερα, ἀπό τό σκάμμα πρὸς τά βραβεῖα ὁ δρόμος, ἀπό τό πέλαγος πρὸς τό λιμάνι, ἀπό τήν μάχη πρὸς τό τρόπαιο, ἀπό τούς κόπους πρὸς τό στεφάνι.

“Ὅταν εἶδε, λοιπόν, ὁ πλούσιος τόν Λάζαρο λέγει: “Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησέ με” (Λουκᾶ 16, 24). Λόγια φτωχοῦ ἀνθρώπου, ζητιάνου, ἐπαίτη· “Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησέ με”. Τί θέλεις; “Στείλε τόν Λάζαρο”. Αὐτόν πού μῦριες φορές τόν προσπέρασες, αὐτόν πού οὔτε νά τόν δῆς δέν θέλησες, αὐτόν τώρα ζητᾶς νά σοῦ σταλῆ γιά σωτηρία;

Μπροστά στήν πύλη σου ἦταν κάθε ἡμέρα· δύο τρεῖς φορές ἔμπαινες καί ἔβγαίνες καί δέν τόν ἔβλεπες καί τώρα πού κατατηγανίζεσαι τόν βλέπεις ἀπό μακριά; Ὅταν ζοῦσες μέσα στόν πλοῦτο, ὅταν ἀπό ἐσένα ἐξαρτᾶτο τό νά τόν βλέπης, δέν τό καταδέχθηκες νά τόν δῆς· γιατί τώρα ἔχεις ἰσχυρή ὄρασι; Δέν ἦταν μπροστά στήν πόρτα σου; Ἐνῶ ἦταν κοντά σου, δέν τόν εἶδες καί τώρα τόν βλέπεις ἀπό μακριά καί μάλιστα ἂν καί ὑπάρχει τόσο χάος;

“Στείλε τόν Λάζαρο”. Πού εἶναι τώρα ἐκεῖνοι πού σέ κερνοῦσαν κρασί; Πού εἶναι οἱ παράσιτοι, οἱ κόλακες, ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ ἀλαζονεία; Πού εἶναι οἱ τάπητες, τό χρυσάφι τό παραχωμένο; Πού τά ἐνδύματα τά σκοροφαγωμένα, πού ὁ ἄργυρος πού τόν τιμοῦσες; Πού εἶναι ἡ φαντασία καί ἡ ἀπόλαυσι; Φύλλα ἦταν· Ἦρθε ὁ χειμῶνας καί ὅλα ξεράθηκαν· ὄνειρο ἦταν καί μόλις ἦρθε ἡ ἡμέρα ἔφυγε τό ὄνειρο· σκιά ἦταν· ἦρθε ἡ ἀλήθεια καί παρήλθε ἡ σκιά.

“Στείλε τόν Λάζαρο”. Ἀκούγοντάς τα ἄς φοβηθοῦμε ἀγαπητοί, μήπως κι ἐμεῖς δοῦμε φτωχοῦς καί τούς προσπεράσουμε, μήπως, ἀντί τοῦ Λαζάρου, πολλοί τότε γίνουν δικοί μας κατήγοροι. “Στείλε τόν Λάζαρον νά βάλῃ τήν ἄκρη τοῦ δακτύλου του στό νερό καί νά δροσίση τήν γλῶσσα μου, διότι κατατηγανίζομαι”. **“Μέ ὅποιο μέτρο μετρᾶτε, θά σᾶς μετρήσουν”** (Ματθ. 7, 2). Δέν τοῦ ἔδωσες οὔτε ψίχουλα; Δέν θά πάρης οὔτε σταγόνα.

Γερόντων
Ἀπό τήν σοφίαν τῶν

✘ Ὅταν δέν δικαιῶνης τόν ἑαυτό σου, τότε δέχεσαι ὅλη τήν χαρά τοῦ κόσμου. Ἀλλά ὅταν θέλῃς νά τόν δικαιῶνης, δέν βρίσκεις ἀνάπαυσι.
✘ Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά δῖνη τήν ἀγάπη του στόν Θεό καί στόν συνάνθρωπό του, καί ὄση ἀγάπη ἀπομένει νά τήν διαθέτη γιά τά κτίσματα. Αὐτοί οἱ οἰκολόγοι-φιλόζωοι φαίνεται ὅτι ἔχουν τόση ἀγάπη μόνο, ὄση εἶναι ἐκείνη πού ἀπομένει ἀπό τούς Χριστιανούς καί γι' αὐτό ἀγαποῦν μόνο τά κτίσματα τοῦ Θεοῦ, καί ὄχι τόν Θεό, καί τήν εἰκόνα Του, τόν ἄνθρωπο.

† **Γέρων Μωϋσῆς**

✘ Οἱ παλαιοί πατέρες στό Ἅγιον Ὄρος συναγωνίζονταν ποιός νά ταπεινωθῆ περισσότερο. Ποιός νά πῆ πρῶτος τό “εὐλόγησον”, εἶχε δέν εἶχε δίκαιο. Τώρα ἔχουμε μία ραγδαία ἐξέλιξι πρὸς τό κοσμικό...

✘ Σήμερα ἐμεῖς ἔχουμε μυαλό, μὸρφωσι, κι ἂν κάνουμε καί λίγα πνευματικά, δέν δεχομαστε κουβέντα, οὔτε λέμε “εὐλόγησον”. Ὅπως τό φαγητό ἂν δέν ἔχη ἀλάτι εἶναι ἄνοστο, ἔτσι καί οἱ ἀρετές ἂν δέν ἔχουν ταπεινώσι εἶναι ἀχρηστες.

† **Γέρων Ἀμβρόσιος**

✘ Χωρίς τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὅλα, γενικῶς, μᾶς φαίνονται πολύ δύσκολα. Μέ τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὅλα εἶναι εὐκόλα, γιατί τά ἐνεργεῖ ὁ Θεός. Εἶναι μέσα στόν ἄνθρωπο ὁ Θεός καί τά ἐνεργεῖ. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Ὁλόκληρη ἡ Ἁγία Τριάδα.

† **Γέρων Εὐμένιος**

✘ Νά ἀγαπᾶς τήν ταπεινώσι. Τό νερό, ὅταν βρέχει, δέν μένει στίς κορυφές, ἀλλά κατεβαίνει στίς πεδιάδες.

† **Γέρων Ἱερώνυμος Αἰγίνης**

✘ Μοιάζει μέ δένδρο ὁ ἄνθρωπος: ὁ σωματικός κόπος εἶναι τά φύλλα· ἡ δέ ἐσωτερική φύλαξι εἶναι ὁ καρπός. Ἐπειδή δέ, ὅπως εἶναι γραμμένο, κάθε δένδρο πού δέν κάνει καλό καρπό κόπτεται καί ρίχνεται στήν φωτιά, εἶναι φανερό ὅτι ὅλη μας ἡ προσπάθεια πρέπει νά προορίζεται γιά τόν καρπό: Δηλαδή τήν φύλαξι τοῦ νοῦ μας. Ἀναγκαία εἶναι ὁμως καί ἡ σκέπη καί ὁ στολισμός ἀπό τά φύλλα, πού εἶναι ὁ σωματικός κόπος.

† **Γέρων Ἐφραίμ Κατουνακιώτης**

“Άγιος Άνθιμος τῆς Χίου, ἰδρυτῆς καὶ κτίτωρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας τῆς Βοηθείας, δὲν ἔγραψε ἰδιοχειρῶς τίποτε. Ὡστόσο ἀμέτρητες ἦταν οἱ διδασχῆς καὶ οἱ ὁμιλίες του πρὸς τὶς μοναχῆς τῆς ἀνωτέρω Μονῆς, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε Πνευματικὸς Πατέρας. Ὁμιλίες πού ἐγίνοντο μέ λιτό λόγο, μέ σκοπό τὴν ψυχικὴ ὠφέλεια τῶν μοναχῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Χίου. Οἱ λόγοι του αὐτοῦ δὲν θά εἶχαν διασωθῆ, ἂν ἡ νεαρή τότε μοναχὴ Βρυαῖνη (καὶ μετέπειτα Ἱγουμένη τῆς Μονῆς) δὲν εἶχε τὴν προνοητικότητα καὶ τὴν θεῖα ἐμπνευσι νά κρατᾶ σημειώσεις, ὅποτε μιλοῦσε ὁ Ἅγιος. Τὴν Γ΄ Κυριακὴ τῶν νηστειῶν τοῦ 1943, ὁ Ἅγιος Ἄνθιμος, ἀπηύθυνε πρὸς τὶς ἀδελφῆς τοῦ Ἱεροῦ Παρθενῶνος τῆς Παναγίας Βοηθείας τὸν ἀκόλουθο λόγο, ἐπ’ εὐκαιρία τῆς Σταυροπροσκυνησεως:

“Ἀδελφές, σὺν Θεῷ ἐπεράσαμεν καὶ τὴν τρίτην ἐβδομάδα τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς καὶ ἀρχίζομεν τὴν τετάρτην. Θεοῦ βοήθεια ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ ἀγῶνος· καὶ ἔξαφνα μᾶς παρουσιάζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας τὴν προσκύνησιν τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ἐπειδὴ ἐκοπιάσαμε ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας. Ἐφεραν λοιπὸν οἱ ἅγιοι Πατέρες τὴν προσκύνησιν τοῦ τιμίου Σταυροῦ, διὰ νά ἐνισχυθοῦν οἱ ἄνθρωποι, ὥστε νά προχωρήσουν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς. Καὶ πάλιν δειλιῶν καὶ πάλιν ἐντρέπομαι καὶ πάλιν δὲν τολμῶ νά σᾶς ὁμιλήσω, καθὼς σᾶς τὸ λέγω πολλάκις. Ἀλλὰ τέλος πάντων. Ἐν μέσω τοῦ ἀγῶνος, λοιπὸν, μᾶς παρουσιάζεται ὁ Σταυρός!

Ὁ τίμιος Σταυρός! Τὸ ὄπλον κατὰ τῶν δαιμόνων, ἡ δύναμις τῆς χάριτος, τὸ ἐξαιρετικὸ ὄπλον ὄλων τῶν ἁγίων. Διότι μ’ αὐτὸ τὸ ὄπλον ἐπολέμησαν καὶ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, αὐτὸ ἐπῆραν καὶ οἱ μάρτυρες καὶ ὅσοι καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι καὶ ἐνίκησαν τὸν ἐχθρόν. Τὸ ὄπλον αὐτὸ τὸ ἐπαρουσίασεν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός καὶ τοῦ ἔδωσε χάριν· διότι ἀνέβηκεν ἐπάνω του καὶ διὰ τοῦ ἰδίου τοῦ αἵματος ἐρραντίσθηκε. Τὸ ἠγίασε, λοιπὸν, τὸ ἐτίμησε καὶ τοῦ ἔδωσε χάριν, ὥστε ὅποιος πάρη αὐτὸ τὸ ὄπλο, νά ἔχη δυνάμεις πολλὰς καὶ νά πορεύεται.

Ὁ ἀπόστολος Μάρκος λέγει, ὅτι εἶπεν ὁ Χριστός, “ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι”. Ἐχεις νά τιμωρηθῆς, ἔχεις νά πάθης πολλὰ λυπηρά, θλίψεις, στενοχωρίας, πόνους, μόχθους, διὰ τοῦτο εἶπε πρῶτα, “ὅποιος θέλει νά ἔλθῃ πίσω μου, πρέπει νά ἀρνηθῆ τὸν ἑαυτὸν του”.

Αὐτὸ τὸ ἱαματικὸν καὶ δυναμωτικὸν φάρμακον μᾶς δίδει σήμερα ὁ Χριστός πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ βοήθειάν μας, διὰ νά καταπολεμοῦμεν τὰς δυσκολίας, νά δυναμώνουν τὰ νεῦρα, νά ἐνθαρρύνεται ἡ καρδιά καὶ νά προχωροῦμεν. Ἐμεῖς ἠλθαμεν ἐδῶ, ἀδελφές, διὰ νά σηκώσωμεν τὸν Σταυρόν· τὸ κατὰ τῶν δαιμόνων ὄπλον· τὴν δύναμιν τοῦ σώματος καὶ τὴν ἐνίσχυσιν κατὰ τῶν παθῶν. Καὶ πού θέλομε νά πᾶμε, ἀδελφές, καὶ πρέπει νά πάρωμεν αὐτὸ τὸ ὄπλον; Ὅλοι τὸ γνωρίζομεν ὅτι εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν θέλομε νά πᾶμε. Τὸ ὄπλον τοῦτο ἔχει δυνάμεις νά μᾶς σηκώσῃ· ἔχει ἐξουσίαν νά πρεσβεύῃ πρὸς τὸν Θεόν, ἔχει ἐνεργητικὴν χάριν νά ἀποσπάσῃ ὅλα τὰ νεῦρα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ καὶ νά μᾶς ἀνεβάσῃ εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Πρέπει ὅμως νά τὸν σηκώσωμεν· καὶ ἔτοιμος εἶναι αὐτός ὁ Σταυρός νά μᾶς τὰ χαρίσῃ ὅλα. Δέν θά σκεφθοῦμε τίποτε·

μήτε πόνους μήτε μόχθους μήτε πείνα μήτε δίψα μήτε γυμνότητα μήτε ἄλλο κανένα.

Δέν τὸν σηκώνομεν ὅμως, ἀδελφές, καθόλου· καὶ διὰ τοῦτο ἔχομεν καθημερινῶς θλίψεις· διὰ τοῦτο ἔχομεν καθημερινῶς στενοχωρίας, ἐπειδὴ δὲν σηκώνομεν τὸν Σταυρόν, παρά σηκώνομεν τὸ βάρος τοῦ σαρκίου μας, τὸ ὁποῖον μᾶς κρημνίζει εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. Ἀπορρίπτομεν τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ καὶ ἐγκολπωνόμεθα τὴν φιλοσαρκίαν· ἀποβάλλομεν τὸν σεβάσιμον καὶ τίμιον Σταυρόν καὶ ἐγκολπωνόμεθα τὴν μέριμνα, πῶς νά θρέψωμεν τὸ σαρκίον μας μέ διάφορα βρώματα καὶ ἄλλα ὑλικά μέσα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐναντίον τῆς ψυχῆς μας. Περιφρονοῦμεν τὴν δύναμιν, τὴν ὁποῖαν περιέχει ὁ τίμιος Σταυρός καὶ ρίπτομεν τὴν ἐπιμέλειάν μας ὅλην εἰς τὸ νά πράττωμεν τὰ κακὰ θελήματα τῆς σαρκός. Μ’ αὐτὰ πού σᾶς λέγω, ἀδελφές, θέλω κάπως νά σᾶς δυναμώσω· θέλω νά σᾶς δώσω κάποια ἐνίσχυσιν.

Λοιπὸν, ἀδελφές, ὁ φύλαξ τῆς ψυχῆς μας, ἡ ἀνδρεία μας, ἡ ὅλη δύναμις μας εἶναι αὐτός ὁ Σταυρός. Ἐάν πραγματικῶς τὸν σηκώνομεν μέ διάθεσιν, μέ χαρὰ, μέ προθυμίαν, ἔτοιμος εἶναι νά μᾶς βοηθήσῃ, νά μᾶς ἐνισχύσῃ καὶ νά ἀπολέσῃ τοὺς ἐχθρούς μας.

Αὐτός ὁ σταυρός, τὸν ὁποῖον ἐμεῖς τώρα σηκώνομεν, θά λάμπῃ μίαν ἡμέρα, καθὼς λάμπει ὁ ἥλιος τρεῖς φορές τόσο. Θά προπορεύεται πλῆθος ἀγγέλων ἀναρίθμητον καὶ ἡ ἀνθρώπινη γλῶσσα δὲν θά μπορῇ νά τὸ περιγράψῃ· κατόπιν θά ἔρχονται οἱ Απόστολοι, οἱ μάρτυρες, ἔπειτα οἱ ὅσοι, πλῆθος ἀναρίθμητον... οἱ ὁποῖοι τὸν ἐσήκωσαν εἰς ὅλην τους τὴν ζωὴν μέ ὅλην τους τὴν εὐχαρίστησιν. Ὅλοι ἐκεῖνοι πού τὸν ἐσήκωσαν, μόλις τὸν ἰδοῦν, θά τρέξουν νά τὸν προῦπαντήσουν καὶ νά τὸν προσκυνήσουν. Τὴν χαρὰ πού θά αισθανθοῦν τότε οἱ δίκαιοι μέ λόγια δὲν μπορούμε νά τὴν περιγράψωμεν. Θά ἐβγουν ὅσοι ἐπέρασαν τὴν ζωὴν τους μέ θλίψεις, ὅσοι εἶχαν τὴν κατὰ Θεόν ὑπακοήν, ὅσοι εἶχαν τὴν ὑπομονήν, τὴν μακροθυμίαν, τὴν χρηστότητα, τὴν ἀγαθωσύνην, τὴν πραότητα, ὅσοι ἐταλαιπωρήθησαν μέ τὴν νηστεία, μέ τὸν ἀγῶνα τῆς ἀσκήσεως, μέ τὰ βάσανα καὶ τὰς θλίψεις τοῦ ματαίου βίου. Ὅλοι αὐτοί, λοιπὸν, νά βλέπῃς νά κατεβαίνουν μέ ἐκείνην τὴν χαρὰ τὴν ἀπερίγραπτην· νά προπορεύεται δέ καὶ νά εὐλογῇ ἀπὸ πάνω ὁ τίμιος Σταυρός.

Προσέχετε, ἀδελφές, μὴν ἀφήνετε τὴν καρδίαν σας νά στρέφῃ εἰς τὸ κακόν. Σοῦ ἔτυχε κάτι; Πρόσεξε! Μὴν ἀφήσῃς τὸν ἑαυτὸν σου· κάμε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, νά φύγῃ ὁ πειρασμός. Ὅπως θά πειράξῃ ἐσένα, θά πειράξῃ καὶ τὸν ἄλλον, καὶ νά προσέχετε· διότι ἔτσι ἔρχονται οἱ ἐριδες, ἔρχονται τὰ

λόγια, οἱ διχόνοιες, ὁ φθόνος, τὸ μῖσος καὶ ἄλλα πολλά. Ὅ,τι σᾶς συμβῆ, νά τὸ μεταβάλλετε εἰς καλόν· αὐτὰ ἀπαιτεῖ ὁ Σταυρός, τὸν ὁποῖον σηκώνετε: Νά ἀποφεύγετε τὸ μῖσος, τὴν ἐχθρα, τὸν φθόνον, τὴν κατάκρισιν, τὴν κατηγορίαν...

Σηκώνεις τὸν Σταυρόν; Ὅλο ὑπομονὴν θά εἶσαι· ὅλο ταπεινωσι· ὅλο χαρὰ. Τὴν θλίψιν χαρὰ θά τὴν ἔχῃς· τὴν στενοχώρια, τοὺς πόνους, τοὺς μόχθους, τὴν πείνα, τὴν δίψα, ὅλα χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι θά τὰ ἔχῃς. Τὸ χαμόγελο δὲν θά λείπῃ ἀπὸ τὸ στόμα σου· τὰ πάντα θά σοῦ εἶναι εὐχάριστα, ἐπειδὴ σηκώνεις τὸν Σταυρόν, τὸν ὁποῖον προσκυνεῖ σήμερα ὁ ὅλος ὁ κόσμος. Τέτοια δύναμις μᾶς δίδει ὁ Θεός καὶ ἐμεῖς νά τὴν ἀποφεύγωμεν; Νά τὸν σηκώνωμε λοιπὸν τὸν Σταυρόν μέ χαρὰ. ■

Φ
Ο
Σ

Τ
Ι
Μ
Ι
Ο
Υ

Σ
Τ
Α
Υ
Ρ
Ο
Υ

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ο ΓΗΤΕΥΤΗΣ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ

Ο Άγιος Μεγαλομάρτυς Μάμας γεννήθηκε τό 260 μ.Χ. στην Γάγγρα τής Παφλαγονίας από τούς πατρικούς μάρτυρες Θεόδοτο και Ρουφίνα. Γεννήθηκε μέσα στό δεσμοκτήριο, όπου είχαν φυλακιστεί οι γονείς του, ως ένοχοι γιά τήν πίστι τους στόν Χριστό. Τό νεογέννητο τό υιοθέτησε μία εύσεβής αρχόντισσα, τήν όποία τό νήπιο, αργότερα, αποκαλούσε συχνά μέ τήν λέξι «μάμα», γι' αυτό και τού έμεινε τό προσωνύμιο Μάμας.

Σέ νεαρή ηλικία ό Άγιος Μάμας συνελήφθη από τόν ήγεμόνα Αύρηλιανό τής Καισαρείας και, αφού υποβλήθηκε σέ φρικτά μαρτύρια μέ ράβδους, αναμμένες λαμπάδες και λίθους, αφέθηκε ελεύθερος και κατέφυγε σ' ένα βουνό. Εκεί ή μόνη και μόνιμη συντροφία του ήταν τά άγρια ζώα, πού χωρίς φόβο τόν πλησίαζαν και τά θηλυκά τού επέτρεπαν νά τά άρμέγη. Σύμφωνα μέ τόν βίο τού Άγίου Μάμαντα, τόν όποιο έγραψε ό Μέγας Βασίλειος, όταν ό Άγιος πήγαινε ν' άρμέξη τά ζώα, αυτά συναγωνίζονταν ποίο θά προλάβη νά είναι τό πρώτο. Τόσο πολύ εξοικειωμένα ήταν μαζί του.

Ο Άγιος έκανε τό γάλα τους τυρί, κρατούσε λίγο γιά τόν έαυτό του και τό υπόλοιπο τό χάριζε στους φτωχούς τής περιοχής. Μέ τόν καιρό ή οικειότητα του αυτή μέ τά άγρια ζώα και τό φιλανθρωπικό του έργο τόν έκαναν πασίγνωστο στην πόλι.

Φυσικό ήταν νά ενημερωθώ γιά όλ' αυτά και ό νέος ήγεμόνας τής Καισαρείας Άλέξανδρος, πού έστειλε νά τόν συλλάβουν.

- Δέν μπορώ νά καταλάβω μέ ποιές μαγειές εξημερώνεις τά άγρια ζώα και σου φέρονται τόσο φιλικά και σέ ύπακούουν σαν νά είναι λογικά όντα, είπε στόν Άγιο μόλις παρουσιάστηκε μπροστά του.

- Όποιος πιστεύει στόν μόνο άληθινό και αιώνιο Θεό, περιφρονεί τίς μαγειές και τά είδωλα, άπάντησε ό Μάρτυς. Έγώ δέν είμαι μάγος, είμαι δούλος τού Χριστού, ό όποιος σώζει τούς πιστούς Του και τιμωρεί τούς μάγους και τούς ειδωλολάτρες. Τά θηρία, αν και είναι άλογα και άνόητα ζώα, εύλαβούνται τόν Δημιουργό τους και τιμούν τούς δούλους Του, γι' αυτό έρχονται από μόνα τους και κάθονται ήρεμα-ήρεμα και τά άρμέγω, ενώ από τήν φύσι τους είναι άγρια και ζούν ελεύθερα μέσα στό δάσος. Έσεεις όμως είστε πίο άνόητοι απ' αυτά, γιατί ενώ τό βλέπετε αυτό, δέν παραδέχεσθε τήν άλήθεια.

Τό τί έπακολούθησε μετά από τήν όμολογία αυτή τού Άγίου Μάμαντα γιά τήν πίστι στόν Χριστό, δέν περιγράφεται: μαρτύρια μέ σιδερένια νύχια, μέ μαχαίρια, μέ φλογισμένο καμίνι.

Μετά τά βασανιστήρια τόν έρριξαν στην φυλακή και εκεί βρήκε άλλους σαράντα Χριστιανούς, άδυνατισμένους από τίς κακουχίες και τήν πείνα. Ο Άγιος Μάμας προσευχήθηκε και έμφανίσθηκε ένα λευκό περιστέρι, πού τούς έφερε φαγητό και τό πέρασε μέσα από τά κάγκελα. Οί άνθρωποι έφαγαν και άνέκτησαν δυνάμεις. Γύρω στά μεσάνυχτα, οι πόρτες τής φυλακής άνοιξαν και οι Χριστιανοί διέφυγαν. Όλοι, εκτός από τόν Άγιο.

Οι στρατιώτες τόν άρπαξαν και, αφού τόν έρριξαν μέσα στό στάδιο τής πόλεως, εξαπέλυσαν εναντίον του μία άρκούδα και μία λεοπάρδαλι, γιά νά τόν κατασπαράξουν. Άλλά ή μέν άρκούδα τόν πλησίασε και άρχισε νά κυλιέται εύλαβικά μπροστά στά πόδια του, ή δε λεοπάρδαλις άνέβηκε ήρεμα στους ώμους του και άρχισε νά σκουπίζη μέ τήν γλώσσα της τόν ιδρώτα του. Τό πλήθος, βλέποντας τά δύο θηρία νά συμπεριφέρονται μ' αυτό τόν τρόπο στόν Μάρτυρα, πίστεψε ότι ό Θεός του ήταν ό άληθινός. Μόνο ό Άλέξανδρος εξαγριώθηκε και διέταξε νά εξαπολύσουν εναντίον τού Άγίου ένα λιοντάρι. Άλλά κι αυτό πλησίασε ήρεμα και ταπεινά τόν Μάρτυρα.

Όστερα έστειλαν και άλλο λιοντάρι, αλλά και αυτό πήγε και κάθησε ήρεμα στα πόδια τού Μάρτυρα.

Έκείνον όμως, πού τόσο πολύ σεβάστηκαν όλα τά θηρία, ό τύραννος διέταξε τούς στρατιώτες του νά τόν θανατώσουν μέ μία τρίαινα.

Σίμωνος μοναχού

Απο
το
γεροντικό

τό εύλογημένο

τέκνο τής **ΥΠΑΚΟΗΣ**

Ο Άββας Σιλουανός ήταν Ήγούμενος σ' ένα μικρό Μοναστήρι πάνω στό όρος Σινά πού είχε όλους κι όλους δώδεκα μοναχούς. Απ' αυτούς ξεχώριζε, γιά τήν αδιάκριτη ύπακοή του, ένας νέος από αρχοντική γενιά, πού τά είχε θυσιάσει όλα γιά τήν αγάπη τού Χριστού. Μέ τίς αρετές του ό νέος είχε γίνει πολύ αγαπητός στόν Άββα Σιλουανό. Οί άλλοι μοναχοί όμως φθόνησαν τόν Μάρκο - έτσι έλεγαν τόν καλό νέο - και παραπονέθηκαν στους Πατέρες τού Σινά πώς τάχα ό Γέροντας έκανε άδικες διακρίσεις. Εκείνοι τότε πήγαν νά έλέγξουν τόν Άββα Σιλουανό.

- Έλάτε, τούς είπε ταπεινά ό Άγιος Γέροντας, νά βεβαιωθήτε μόνοι σας, τί είναι αυτό πού κάνει τόν Μάρκο νά ξεχωρίζη από τούς άλλους.

Τούς πήρε κι έκαναν έναν γύρο σ' όλο τό Μοναστήρι. Ο Άββας στεκόταν έξω από κάθε κελλί, χτυπούσε τήν πόρτα και φώναζε τόν αδελφό μέ τ' όνομά του. Από μέσα άκούγονταν ή φωνή εκείνου: *“Τώρα άμέσως, Άββα”*, αλλά κανείς δέν παρουσιαζόταν. Και λίγο πίο πέρα: *“Αυτή τήν στιγμή δέν μπορώ, είμαι άπασχολημένος”*. Σέ άλλο κελλί πάλι: *“Σέ λίγο, Άββα μου, μόλις τελειώση ή σειρά πού πλέκω”*.

Έφτασαν τέλος και στό κελλί τού Μάρκου. Μόλις άκουσε τήν φωνή τού Γέροντά του, ό καλός ύποτακτικός πετάχτηκε άμέσως έξω.

Ο Άββας Σιλουανός βρήκε μία πρόφασι νά τόν απομακρύνη και είπε στους Πατέρες:

- Πού είναι οι άλλοι μοναχοί πού φώναξα; Ούτε ένας δέν ήρθε, εκτός από τό εύλογημένο τούτο τέκνο τής ύπακοής.

Μπήκαν όλοι στό κελλί τού Μάρκου. Είδαν πώς ζωγράφιζε και είχε αφήσει άτελειωτη μία μικρή καμπύλη, γιά νά ύπακούση στό κάλεσμα τού Γέροντός του.

- Αξιζει πραγματικά τήν αγάπη σου, είπαν οι Πατέρες στόν Άββα Σιλουανό. Από σήμερα θά έχη και τήν δική μας εκτίμησι, γιατί ό Θεός τόν αγαπά και τόν έχει χαριτώσει.

♦♦♦♦♦

Άλλη φορά πάλι, περπατούσαν στην έρημο οι Πατέρες μαζί μέ τόν Άββα Σιλουανό. Πίο πίσω έρχόταν ό Μάρκος μέ άλλους αδελφούς. Ο Γέροντας, γιά νά δείξη στους Πατέρες τήν αδιάκριτη ύπακοή τού ύποτακτικού του, φώναξε τόν Μάρκο και, δείχνοντάς του ένα σαλιγκάρι πού σερνόταν μπροστά τους, τού είπε:

- Βλέπεις, παιδί μου, αυτό τό βουβάλι;

- Ναι, Άββα, άποκρίθηκε εκείνος.

- Βλέπεις και τά κέρατά του, πού είναι σχεδόν δύο πιθαμές;

- Ναι, Άββα, είπε ό Μάρκος, πού έβλεπε μόνο μέ τά μάτια τού Γέροντός του.

Ότσι, γιά άλλη μία φορά, οι Πατέρες τού Σινά θαύμασαν τόν άφοσιωμένο ύποτακτικό. ■

ΠΡΟΣΕΥΧΗ μέσα στο ΦΩΣ

Ενα από τα περιστατικά που σημάδεψαν τον Άγιο Πορφύριο κατά την παραμονή του στο Άγιον Όρος ήταν η συνάντησή του με τον Γερο-Δημά, έναν Καυσοκαλυβίτη άσκητή σχεδόν αιωνόβιο, που ζούσε με τον ύποτακτικό του στην ξηροκαλύβη του Τιμίου Προδρόμου, ασχολούμενος με την ωρολογοποιία.

Ο Γερο-Δημάς, παρά την ηλικία του και τό γεγονός ότι η καλύβη του βρισκόταν πολύ ψηλά, δεν έχανε καμμία από τις θείες λειτουργίες που τελούντο στο Κυριακό.

Τόν Γερο-Δημά τον είδε ο 17χρονος Άγιος Πορφύριος (τότε μοναχός Νικήτας) να προσεύχεται στον εξωνάρθηκα του Κυριακού της Αγίας Τριάδος, του κεντρικού ναού της Σκήτης Καυσοκαλυβίων. Ήταν μία ημέρα γιορτής του 1923, ξημερώματα, και τό Κυριακό ήταν άκόμα κλειστό. Ο νεαρός τότε Άγιος, άφου είχε τελειώσει όλες τις έργασίες που του είχαν αναθέσει οι Πατέρες, κατέβηκε στο Κυριακό και στάθηκε σέ μία άπόμερη γωνιά του εξωνάρθηκα, περιμένοντας να κτυπήσουν οι καμπάνες και ν' άνοιξη ό ναός.

Ε αφνικά μπήκε στον εξωνάρθηκα ό Γερο-Δημάς. Πιστεύοντας ότι είναι μόνος, άρχισε να κάνη μετανοίες και να προσεύχεται νοερά με στεναγμούς μπροστά στην κλειστή πύλη του ναού. Καί ήταν τότε -όπως διηγόταν άργότερα ό Άγιος Πορφύριος- που ή θεία Χάρις ξεχείλισε άπό τον Γερο-Δημά και περιέλαμψε τον ίδιο τον νεαρό τότε μοναχό Νικήτα. Κοιτάζοντας τον Γερο-Δημά να προσεύχεται, τον είδε να λάμπη μέσα σέ άπλετο φώς. Καί τότε μπήκε στην καρδιά του ή νοερά προσευχή. Ό νοϋς του κατέβηκε στην καρδιά του και άρχισε να προσεύχεται. Άς δοϋμε όμως πώς έξιστοροϋσε ό ίδιος τό θαυμαστό αυτό περιστατικό:

“Ο Γερο-Δημάς κοίταξε δεξιά-άριστερά, δεν είδε κανένα. Τότε λοιπόν, κρατώντας ένα μεγάλο κομποσχοίνι, άρχισε τις μετάνοιες τις στρωτές, πολλές και γρήγορες, κι έλεγε συνεχώς: **“Κύριε Ίησοϋ Χριστέ,**

Πρός τιμήν του Άγίου Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτου, θά δημοσιεύουμε στην σελίδα αυτή, για λίγο καιρό, ιστορίες άπό την ζωή του Άγίου.

έλέησόν με... Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ήμάς”. Σέ λίγο έπεσε σέ έκστασι... Τόν είδα να στέκεται, να άνοιγη τά χέρια του όρθιος, σέ σχήμα σταυρού, όπως έκανε ό Μωϋσης

στην θάλασσα. Τί ήταν αυτό; Ήταν μέσα στην Χάρι. Έλαμπε μέσα στο φώς. Αυτό ήταν! Άμέσως μπήκα στην δική του άτμόσφαιρα. Συγκινήθηκα κι άρχισα να κλαίω. Πώς να σās τό πώ; Ήρθε σ' έμένα τον ταπεινό και άνάξιο ή Χάρις του Θεοϋ. Η Χάρις που είχε εκείνος ό άγιος άκτινοβόλησε και στην δική μου ψυχή. Μοϋ μετέδωσε τά χαρίσματά του τά πνευματικά. Μοϋ μετέδωσε τό χάρισμα της εύχης και τό διορατικό, την ώρα που ό ίδιος προσευχόταν στον νάρθηκα της Αγίας Τριάδος, του Κυριακού των Καυσοκαλυβίων. Αυτό που έπαθα, ποτέ δεν τό είχα σκεφθεί, ούτε τό είχα επιθυμήσει, ούτε τό περίμενα. Οι Γέροντες δεν μοϋ είχαν μιλήσει ποτέ γι' αυτά τά χαρίσματα. Αύτην την παράδοσι είχαν. Δεν μέ δίδασκαν μέ λόγια. Μόνο μέ την στάσι τους. Διαβάζοντας τους βίους των άγίων, έβλεπα τά χαρίσματα που τους έδιδε ό Θεός. Οι Πατέρες δεν έκαναν έκβιασμούς, δεν ζητούσαν σημεϊα, ούτε χαρίσματα”.

Βεβαίως ό Γερο-Δημάς βρισκόταν σέ άνώτερη πνευματική κατάσταση, αλλά και ό μικρός στην ηλικία τότε Άγιος ήταν άσφαλώς σέ μία τέτοια πνευματική κατάσταση και καθαρότητα καρδιάς, ώστε να αξιωθί να δη τον Γερο-Δημά να προσεύχεται μέσα στο φώς.

Μετα την θεία λειτουργία και την θεία Μετάληψη, ή ψυχή του Άγίου Πορφυρίου γέμισε με άπερίγραπτα αισθήματα χαράς και ένθουσιασμοϋ. Ένας νέος κόσμος άνοιγόταν μπροστά του, καθώς ένιωθε την θεία Χάρι να τον πλημμυρίζη.

“Οταν λίγο άργότερα άναβε τά καντήλια στο παρεκκλησί της Καλύβης του, διεϊδε άπό μεγάλη άπόστασι τους Γεροντάδες του, που έπέστρεφαν, ένω άνθρωπίνως δεν ήταν όρατοι. Καί βεβαίωνα ό ίδιος μέ έμφασι: **“Από τότε που αισθάνθηκα την χάρι του Θεοϋ, όλα τά χαρίσματα πολλαπλασιάσθηκαν... “Ο,τι έβλεπα, τό έκανα προσευχή”.**

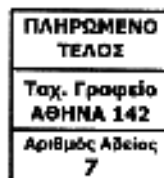
Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Άστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος
Υπεϋθυνος τυπογραφείον: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~ κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ίησοϋ Χριστέ, έλέησόν με